

nen; og faaer man et saadant Samfund af kraftige, frie, dhgtige Statsborgere, er der en ganske anden Betyggelse for den frie Forfatnings Bestaaen, end hvor det ikke er Tilfældet. Det er allerede tidligere udtalt her i Salen, at det maa ansees som et nødvendigt Supplement til en fri Forfatning, at erholde Nævninger indførte, og deres Indførelse giver en Garanti, som man har anerkjendt i alle andre Stater og derfor ogsaa maa komme til her. Om dette Punkt skal jeg derfor ikke udtale mig videre, men forsaavidt Nævningeinstitutionen har en særdeles Indflydelse med Hensyn til Retspleien, vil jeg gjøre et Par enkelte Bemærkninger.

Forsaavidt man vilde kaste sit Blik paa vore Domstole og spørge, om der i den Maade, hvorpaa Retten haandhæves ved dem og navnlig hos Overdomstolene, findes den fornødne Garanti for Retfærdighedens Fyldestgjørelse, saa vil jeg svare, at forsaavidt Spørgsmaalet dreier sig om at dømme nogen Ufkyldig som skyldig, da findes der en saa stærk Garanti hos vore Overdomstole, som der kan findes hos nogen Ret (Hør!). Jeg troer, at der er en saadan Betyggelse, at man aldrig kan vente at finde den bedre (Hør!). Men vende vi Sagen om og spørge, om ikke under den nuværende Retspleie med de bestaaende lovbundne Regler for Bevist mangen Skyldig gaaer fri, saa svarer jeg: Jo! og jeg troer, at der i denne Retning er Trang til en Jury. Jeg kan i saa Henseende samstemme med Rigsdagsmanden fra Odense Amts 5te Valgkreds (H. M. Petersen) og Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), i at Løgnen trænger til Straf, at den trænger til at faae sit rette Svar i Juryinstitutionen. De hærdede Forbrydere, der oftere have været straffede for Tyveri og Bedrageri, ere saaledes inde i Reglerne for Beviisbryden, kjende saa nye deres retlige Stilling, at det i Reglen ikke er at tænke paa at føre Bevist mod dem uden det indirecte Tyvsbeviis, og enhver Jurist veed, hvor overmaade let Bevist kan spildes og hvor vanskelig det er at skaffe tilveie, og det er derfor baade sørgeligt for Retsfikkerheden og harmeligt at see, hvorledes farlige Forbrydere ofte gaae fri. Ved Forbrydelse, hvor der er Tale om Eiendomsindgreb, laeder der sig aldeles ikke indvirke

paa saadanne Forbryderes Følelser. Disse Menneffer have en saadan Opfattelse af Begrebet „Formue“ og de Pligter, som Samfundet har overfor dem, at de mene, at de ere i deres gode Ret ved at gjøre Eiendomsindgreb og nægte Forbrydelsen. Hvor Talen derimod er om andre Forbrydelse af en grovere Art, som Mord, vil Samvittigheden vel gjøre sin Stemme gjældende og der kan tales til Følelsen, men ved Eiendomsindgreb, som Tyveri, Bedrageri og Sigt, er det i Reglen ikke Tilfældet hos den, der har været straffet flere Gange. Hvad Retspleien angaaer, mener jeg ogsaa, at en væsentlig Ulempe ved vor nuværende Retsforfatning er den lange Tid, enhver Rets sag medfører, ikke blot som Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Jessen) htræbe, den lange Tid, der gaaer med til Forundersøgelsen, til at indhente Oplysning om Anqvistens foregaaende Levnet osv., men selv, efterat Sagen er fuldstændig oplyst og paa dømt i første Instants, vil en Appel til Overretten og Højesteret medtage saa lang Tid, at det paa den ene Side let forklænger Straffesødet for Forbryderen, og paa den anden Side let svækker det Indtryk, som Straffen skalde gjøre; thi naar Straffen først tildeles lang Tid, efterat Forbrydelsen er udført, gjør den ikke det affrækkende Indtryk, som den skalde gjøre. Et grovt Mord f. Ex. vil i Almindelighed fremkalde en saadan Indignation i Samfundet imod den, der har udført det, at der ligesom vil blive stillet den Fordring, at Forbryderen snart skal udsone sin Misgjerning ved en Straf, men henseender han en halvandet Aar eller længere Tid, saa kommer der let en heel Deel andre Følelser med i Spillet, og naar der da, som Tilfældet nu er, haves offentlige Henrettelser, kan Medlidensheden med Forbryderen ofte være større end Uvillien over den skammelige Forbrydelse, der er begaaet; det virker deprimerende paa Folkets Retsbeviisthed og svækker det affrækkende Indtryk, som Straffelovens hensigtsmæssige Haandhævelse skalde give, at der hengaaer saa lang Tid efter, at Forbrydelsen er begaaet, inden den endelige Afstraffelse finder Sted. Hvad Indholdet af de foreliggende Lovudkast i deres Almindelighed angaaer, skal jeg kun udtale mig